

RICK RIORDAN

PERCY
JACKSON

MOŘE NESTVŮR

FRAGMENT

Percy Jackson

Moře nestvůr

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Rick Riordan
Percy Jackson – Moře nestvůr – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PERCIVAL JACKSON

MOŘE NESTVŮR

NAPSAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

*Věnováno Patricku Johnu Riordanovi,
nejlepšímu vypravěči z celé rodiny.*

OBSAH

1. Můj nejlepší kamarád kupuje svatební šaty	9
2. Hraju vybjíjenou s kanibaly	16
3. Voláme si taxi věčných muk	33
4. Tyson si hraje s ohněm	46
5. Dostávám nového spolubydlícího	56
6. Ďábelští holubi útočí	74
7. Přijímám dary od cizince	93
8. Nalodíme se na Princeznu Andromedu	115
9. Zažiju nejhorší rodinnou sešlost vůbec	130
10. Stopujeme si mrtvé vojáky Konfederace	143
11. Clarisse všechno vyhodí do vzduchu	158
12. Ubytujeme se v lázeňském středisku u K. K.	175
13. Annabeth se snaží doplavat domů	197
14. Potkáme ovce záhuby	213
15. Nikdo o rouno nepřijde	226
16. Jdu s lodí ke dnu	236
17. Překvapení na pláži v Miami	243
18. Zábavní koníci zasahují	254
19. Závod vozů končí s plnou parádou	267
20. Kouzlo rouna funguje až moc	282

MŮJ NEJLEPŠÍ KAMARÁD KUPUJE SVATEBNÍ ŠATY

Má noční můra začala takhle.

Stál jsem na pusté ulici v jakémsi přístavním městečku. Bylo to uprostřed noci. Zuřila bouře. Do palem podél chodníku se opíral vítr a déšť. Ulici lemovaly růžově a žlutě omítnuté budovy se zabedněnými okny. Jeden blok domů ode mě, za řadou ibiškových keřů, bouřil oceán.

Florida, pomyslel jsem si, i když jsem netušil, jak to vlastně vím. Na Floridě jsem v životě nebyl.

Pak jsem uslyšel, jak o dlažbu zaklapala kopyta. Obrátil jsem se a uviděl svého kamaráda Grovera. Uháněl jako o život.

Ano, řekl jsem *kopyta*.

Grover je satyr. Od pasu nahoru vypadá jako typický hubený puberták s řídkou kozí bradkou a dost příšerným akné. Při chůzi divně kulhá, ale pokud ho náhodou nepřistihneš bez kalhot (což ti nedoporučuju), nikdy bys nepoznal, že je na něm něco nelidského. Neforemné džíny a falešná chodidla zakrývají to, že má chlupatý zadek a kopyta.

Grover byl můj nejlepší kamarád v šesté třídě. Spolu se mnou a s dívkou jménem Annabeth podnikl výpravu na záchranu světa, ale od loňského července jsem ho neviděl. Tehdy sám vyrazil na nebezpečnou cestu – na cestu, ze které se ještě žádný satyr nikdy nevrátil.

Zkrátka, v tom mém snu za sebou Grover táhl kozí ocas a lidské boty držel v rukách, jak to dělává, když se potřebuje pohybovat rychle. S klapotem se hnal kolem turistických obchůdků a půjčoven surfů. Vítr ohýbal palmy skoro až k zemi.

Grover se děsil něčeho, co bylo za ním. Musel se přihnát přímo z pláže. V srsti mu zasychal vlhký písek. Odněkud utíkal. A snažil se utéct... něčemu.

Bouřku prořízlo dunění, až se mi roztrásly kosti. Za Groverem na vzdáleném konci bloku se vynořila nějaká záhadná postava. Srazila z cesty pouliční lampu, která vybuchla a rozzářila se záplavou jisker.

Grover zaškobrtl a zaskučel strachy. Pro sebe si zamumlal: *Musím utéct. Musím je varovat!*

Neviděl jsem, co ho pronásleduje, ale slyšel jsem, jak to bručí a nadává. Když se to dostalo blíž, země se zachvěla. Grover se vrhl za roh a zaváhal. Vběhl do slepé uličky plné obchodů. Neměl čas se vracet. Nejbližší dveře byly otevřené, rozrazil je bouřka. Nápis nad ztemnělým výkladem hlásal: SVATEBNÍ BUTIK SV. AUGUSTINA.

Grover vběhl dovnitř. Skočil za stojan se svatebními šaty. Před obchodem prošel stín té nestvůry. Cítil jsem smrad té věci – odpornou kombinaci vlhké ovčí vlny

a shnilého masa a ten divný kyselý tělní pach, který májí jen nestvůry, jako skunk krmený kořeněným mexickým jídlem.

Grover se za svatebními šaty třásl. Stín monstra se šínil dál.

Všude vládlo ticho, jen déšť lehce ševelil. Grover se zhluboka nadechl. Možná, že ta věc zmizela.

Pak se zablesklo. Celé průčelí obchodu vybuchlo a obudný hlas zařval: „JSI MÁÁÁ!“

Prudce jsem se na posteli posadil a roztrásl se jako ratlík.

Nebyla žádná bouřka. Nikde žádná nestvůra.

Oknem mi do ložnice svítilo ranní slunce.

Měl jsem pocit, že jsem zahlédl nějaký stín, mihl se po skle – lidská silueta. Ale pak se ozvalo zaklepaní na dveře ložnice – máma zavolala: „Percy, přijdeš pozdě!“ – a ten stín u okna zmizel.

Muselo se mi to jenom zdát. Okno ve čtvrtém patře se starým rozviklaným požárním žebříkem... tam venku nikdo být nemohl.

„Pojď, miláčku,“ zavolala znovu máma. „Poslední den školy. Měl bys být nadšený! Málem jsi to už dokázal!“

„Už jdu,“ povedlo se mi ze sebe dostat.

Sáhl jsem pod polštář. Uklidnilo mě, když jsem nahmatal pero, se kterým jsem spal každou noc. Vytáhl jsem ho a studoval starořecký nápis, vyrytý na boku: *Anaklusmos*. Bouřlivý přívál.

Uvažoval jsem, že to pero otevřu, ale něco mě zdrželo. Nepoužil jsem *Anaklusmos* už tak dlouho...

Kromě toho, musel jsem mámě slíbit, že v bytě nebudu vytahovat žádné vražedné zbraně, protože jsem jednou nešikovně máchl oštěpem a srazil příborník s porcelánem. Položil jsem Anaklusmos na noční stolek a vylezl z postele.

Oblékl jsem se, jak nejrychleji jsem dokázal. Snažil jsem se nemyslet na tu noční můru, ani na nestvůry, ani na stín u okna.

Musím utéct. Musím je varovat!

Co tím Grover myslel?

Přitiskl jsem si na srdce ruku se třemi sevřenými prsty a vztáhl ji – tohle staré gesto mě kdysi naučil Grover. Zahánělo se jím zlo.

Ten sen nemohl být skutečný.

Poslední den školy. Máma měla pravdu, měl bych být nadšený. Poprvé v životě jsem totiž málem dotáhl celý školní rok a nevyloučili mě. Žádné záhadné události. Žádné pranice ve třídě. Žádní učitelé, kteří by se měnili v nestvůry a snažili se mě zabít otráveným obědem z jídelny nebo výbušným domácím úkolem. Zítřka už budu na cestě na své oblíbené místo – do Tábora polokrevných.

Zbýval jenom jeden den. Teď už to určitě nezapackám.

Jako obyčejně jsem neměl ani tušení, jak moc se pletu.

Máma udělala ke snídani modré vafle a modrá vajíčka. Je legrační, jak slaví zvláštní příležitosti modrým jídlem. Podle mě tím chce dát najevo, že je možné úplně všech-

no. Percy může dokončit sedmou třídu. Vafle můžou být modré. Takové malé zázraky se prostě dějí.

Jedl jsem u kuchyňského stolu a máma zatím umývála nádobí. Měla na sobě pracovní stejnokroj – modrou sukni s hvězdami a červeno-bíle pruhovanou blůzu. V tom úboru prodávala sladkosti v cukrárně Sweet on America. Dlouhé hnědé vlasy si stáhla dozadu do ohonu.

Vafle byly prima, ale asi jsem se do nich nepustil tak jako obvykle. Máma se na mě podívala a zamračila se.

„Percy, není ti nic?“

„Ne... je mi fajn.“

Jenže ona vždycky uhodne, když mě něco trápí. Utřela si ruce a posadila se naproti mně. „Je to škola, nebo...“

Nemusela tu otázku ani dokončovat. Věděl jsem, na co se mě ptá.

„Myslím, že Grover má malér,“ vyhrkl jsem a vyprávěl jí svůj sen.

Našpulila rty. O té *druhé* části mého života jsme nikdy moc nemluvili. Pokoušeli jsme se žít tak normálně, jak se dalo, ale o Groverovi máma věděla všechno.

„Já bych se tím tak netrápila, miláčku,“ snažila se mě utěšit. „Grover je teď už velký satyr. Pokud by se objevil nějaký problém, určitě by se nám ozvali z... z tábora...“ Narovnála se v ramenou, když řekla slovo *tábor*.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„Nic,“ zavrtěla hlavou. „Řeknu ti, co uděláme. Dneska odpoledne oslavíme konec školy. Vezmu tě s Tysonem do Rockefellerova centra – do toho obchodu se skateboardy, který máš rád.“

No páni, to bylo něco. Věčně jsme měli trochu nouzi o prachy. Kvůli poplatkům za máminy večerní kurzy a za mou soukromou školu jsme si nikdy nemohli dovolit takové nesmysly jako nakupovat skateboardy. Ale něco v jejím hlase mě zarazilo.

„Počkat,“ vzpomněl jsem si. „Myslel jsem, že se večer budu balit do tábora.“

Zkroutila v rukách hadr na nádobí. „No, miláčku, pokud jde o to... včera večer jsem dostala vzkaz od Cheiróna.“

Srdce mi poskočilo. Cheirón byl ředitelem aktivit v Táboře polokrevných. Nekontaktoval by nás, pokud by se nedělo něco vážného. „Co říkal?“

„Myslí si... že by možná nebylo úplně bezpečné, abys teď jel do tábora. Možná to budeme muset odložit.“

„*Odložit?* Mami, jak by to nebylo *bezpečné*? Jsem polokrevný! Je to pro mě jediné bezpečné místo na světě!“

„Normálně ano, zlatíčko. Ale vzhledem k těm problémům, které tam mají –“

„*Jakým* problémům?“

„Percy... je mi to strašně, strašně líto. Myslela jsem, že si o tom promluvíme odpoledne. Nemůžu ti to teď všechno vysvětlovat. A nejsem si ani jistá, jestli může Cheirón. Stalo se to tak najednou.“

Točila se mi z toho hlava. Jak bych mohl *nejet* do tábora? Chtěl jsem se zeptat na milion věcí, ale kuchyňské hodiny v tu chvíli odbily půl.

Máma vypadala, že se jí skoro ulevilo. „Je půl osmé, miláčku. Měl bys jít. Tyson na tebe bude čekat.“

„Ale –“

„Percy, promluvíme si odpoledne. Běž do školy.“

To bylo to poslední, co se mi chtělo, ale máma měla v očích svůj známý bolestný výraz – něco jako varování, že kdybych na ni moc tlačil, rozbrečí se. Kromě toho, s mým kamarádem Tysonem měla pravdu. Musel jsem se s ním sejít v podzemce včas, jinak by byl celý vedle. Báł se cestovat sám pod zemí.

Sebral jsem si věci, ale ve dveřích jsem se zastavil. „Mami, ten problém v táboře. Má to... může to mít něco společného s tím mým snem o Groverovi?“

Nepodívala se mi do očí. „Promluvíme si o tom odpoledne, miláčku. Vysvětlím ti... co budu moct.“

Neochotně jsem se s ní rozloučil. Rozběhl jsem se dolů, abych chytil vlak číslo dvě.

Tehdy jsem to ještě netušil, ale s mámou jsme se k tomu odpolednímu rozhovoru už nedostali.

Vlastně jsem se dlouho, velmi dlouho neměl dostat ani domů.

Když jsem vycházel ven, padl mi zrak na mohutnou budovu na druhé straně ulice. V ranním slunečním světle jsem zahlédl, jak se po ní mihl tmavý obrys – lidská silueta na cihlové zdi, stín, který nikomu nepatřil.

Pak se zavlnil a zmizel.

Druhá kapitola

ztc

HRAJU VYBÍJENOU S KANIBALY

Den začal normálně. Nebo aspoň tak normálně, jak to na akademii Meriwether jde.

Abys pochopil, je to jedna z těch „progresivních“ škol v centru Manhattanu, což znamená, že místo v lavicích sedíme na velkých polštářích na zemi, nedostáváme známky a učitelé nosí džíny a trička s nápisy.

To všechno mi sedí. Chci říct, že trpím hyperaktivitou s poruchou pozornosti a jsem dyslektik jako většina polokrevných, takže na normálních školách se mi nikdy takhle dobře nedařilo, ani předtím, než mě vyhodili. Na Meriwetheru bylo hrozné jen to, že učitelé se pořád na všechno dívali z té lepší stránky, jenomže žáci tu lepší stránku vždycky... no, jaksi neměli.

Tak třeba dnešní první hodina: angličtina. Celá škola přečetla knížku jménem *Pán much*, ve které se děti dostanou na pustý ostrov a zešílí tam. Takže nás učitelé na závěrečnou zkoušku poslali na dvůr. Měli jsme tam strávit hodinu bez dozoru, aby se zjistilo, co se tam odehraje.

Odehrála se tam velkolepá soutěž mezi sedmáky a osmáky, kdo komu přetáhne spoďáry přes hlavu, dvě bitvy s kameny a dost brutální zápas v basketbalu. Většinu toho vedl školní surovec Matt Sloan.

Sloan nebyl žádný obr ani silák, ale choval se, jako by byl. Měl oči jako pitbul a střapaté tmavé vlasy a věčně chodil v drahých, ale nepadnoucích hadrech, jako by tím chtěl dát najevo, že na peníze své rodiny kašle. Jeden přední zub měl ulomený od té doby, kdy sebral tátovo porsche, šel se projet a vrazil do značky POZOR, DĚTI.

Zkrátka, Sloan všechny tahal za spoďáry, dokud neudělal tu chybu a nezkusil si to na mého kamaráda Tysona.

Tyson byl jediný bezdomovec na Meriwetheru. S mámou jsme věděli jen to, že ho rodiče opustili, když byl ještě dost malý, nejspíš proto, že byl takový... jiný. Měřil skoro sto devadesát centimetrů a postavu měl jako yetti, ale v jednom kuse brečel a skoro všeho se lekal, málem i vlastního odrazu v zrcadle. Obličej měl jaksi pokřivený a vypadal tak nějak neotesaně. Netušil jsem vlastně, jakou má barvu očí, protože jsem se nikdy nedonutil podívat se výš než na jeho křivé zuby. Mluvil hlubokým hlasem, ale legračně, jako mnohem mladší kluk – asi proto, že než přišel do Meriwetheru, do žádné jiné školy nechodil. Nosil rozedrané džíny, špinavé tenisky osmačtyřicítky a děravou kostkovanou flanelku. Smrděl po zastrčených uličkách v centru New Yorku, protože v jedné takové bydlel, v kartonové krabici od ledničky poblíž Dvaasedmdesáté ulice.

Akademie Meriwether ho přijala v rámci společného dobročinného projektu, aby ze sebe studenti mohli mít radost. Ti ale bohužel Tysona většinou nesnášeli. Jakmile přišli na to, že je přes tu obří sílu a hrozivý zjev veliký dobrák, dělali si radost spíš tím, že se po něm vozili. Byl jsem vlastně jeho jediný kamarád, což znamenalo, že kromě něj se ani se mnou nekamarádil už *nikdo*.

Máma si milionkrát stěžovala, že škola nedělá dost, aby mu pomohla. Volala na sociální úřad, ale vypadalo to, že se nic neděje. Tvrdili jí tam, že Tyson neexistuje. Zaklínali se horem dolem, že se šli podívat do té uličky, kterou jsme jim popsali, ale nenašli ho. Netuším, jak se dá přehlédnout obří kluk, který žije v krabici od ledničky.

Zkrátka, Matt Sloan se jako myška vynořil za ním a pokusil se mu vytáhnout spodňáry zezadu přes hlavu a Tyson zpanikařil. Odstrčil ho od sebe trochu moc tvrdě. Sloan odletěl skoro pět metrů a zapletl se do houpačky pneumatiky pro děcka.

„Ty zrúdo!“ zajčel Sloan. „Co kdyby ses vrátil do té své kartonové krabice?“

Tyson začal pofňukávat. Posadil se na dětskou prolézačku tak těžce, až ohnul tyč, a zabořil si hlavu do dlaní.

„To odvoláš, Sloane!“ houkl jsem na něj.

Sloan se na mě jenom ušklíbl. „Co je ti vůbec po tom, Jacksone? Ty bys mohl mít opravdový *kámoše*, kdyby ses pořád nelepil na tu zrůdičku.“

Zatnul jsem pěsti. Doufal jsem, že nemám obličej tak rudý, jak jsem cítil. „On *není* žádná zrůda. Je jenom...“

Snažil jsem se vymyslet, co bych řekl, ale Sloan neměl čas poslouchat. Musel se řehtat na celé kolo stejně jako jeho velcí hnusní kámoši. Napadlo mě, jestli se mi to zdá, nebo jestli má Sloan kolem sebe víc rváčů než obvykle. Byl jsem zvyklý vídat ho se dvěma nebo třemi, ale dneska jich bylo asi tak o pět šest víc a já byl přesvědčený, že jsem je tu ještě nikdy dřív neviděl.

„Počkej na tělák, Jacksone,“ zavolal Sloan. „Seš mrtvej.“

Když skončila první hodina, vyšel na dvůr náš učitel angličtiny pan Milo prozkoumat ten masakr. Uznal, že jsme *Pána much* pochopili dokonale. Prohlásil, že jsme v jeho předmětu všichni uspěli, a kladl nám na srdce, abychom nikdy, nikdy nedospěli v násilníky. Matt Sloan svědomitě příkyvoval a pak na mě vycenil svůj ulomený zub.

Musel jsem Tysonovi slíbit, že mu při obědě koupím sendvič s burákovým máslem, teprve pak přestal popotahovat.

„Já... já jsem zrůda?“ zeptal se mě.

„Ne,“ ujistil jsem ho a zatnul jsem zuby. „Zrůda je Matt Sloan.“

Tyson popotáhl. „Ty jsi fajn kamarád. Bude mi po tobě smutno, jestli příští rok... jestli ne...“

Hlas se mu roztrásl. Došlo mi, že neví, jestli ho sem v rámci toho dobročinného projektu přijmou i příští rok. Zajímalo by mě, jestli se ředitel vůbec obtěžoval s ním o tom promluvit.

„Nedělej si starosti, chlape,“ podařilo se mi ze sebe vypravit. „Všechno vyjde.“

Tyson mi věnoval tak vděčný pohled, že jsem si připadal jako korunovaný podvodník. Jak můžu slibovat klukovi jako on, že *vůbec něco* vyjde?

Naše další zkouška byla z přírodních věd. Paní Tesla nám nařídila, že máme míchat chemikálie, dokud se nám nepovede způsobit výbuch. Za laboratorního partnera jsem měl Tysona. Ruce měl moc přerostlé na ty drobné ampulky, které jsme měli použít. Nešťastnou náhodou srazil z pulťíku tácek s chemikáliemi a vyrobil v odpadkovém koši oranžový hřibovitý oblak.

Paní Tesla nechala vyklidit laboratoř, zavolala tým pro manipulaci s nebezpečným odpadem a pak nás s Tysonem vychválila jako rozené chemiky. Byli jsme první, kdo kdy složil její zkoušku do třiceti vteřin.

Byl jsem rád, že dopoledne rychle ubíhá, tak jsem aspoň nemusel myslet na své problémy. Nesnesl jsem představu, že se v táboře mohlo něco pokazit. A ještě horší bylo, že jsem se nedokázal zbavit vzpomínky na ten příšerný sen. Měl jsem hrozný pocit, že je Grover v nebezpečí.

Když jsme ve společenských vědách kreslili mapy se zeměpisnými šířkami a délkami, otevřel jsem si notes a zíral na fotku, kterou jsem měl uvnitř – byla na ní moje kamarádka Annabeth na prázdninách ve Washingtonu. Měla na sobě džíny a džínovou bundu a pod ní oranžové tričko Tábora polokrevných. Blondáté vlasy měla stažené dozadu šátkem. Stála před Lincolnovým památníkem se založenýma rukama a tvářila se pyšně, jako by tu stavbu navrhla osobně. Annabeth chce být architektkou, až bu-

de dospělá, takže v jednom kuse obhlíží slavné památníky a podobné věci. Je prostě ujetá. Poslala mi tu fotku e-mailem po jarních prázdninách a já se na ni občas podíval, abych si připomněl, že je Annabeth opravdová a že jsem si celý Tábor polokrevných jenom nevymyslel.

Přál jsem si, aby tu Annabeth byla. Ona by si s tím mým snem věděla rady. Nikdy bych jí to nepřiznal, ale byla chytřejší než já, i když někdy dost otravná.

Právě jsem se chystal zavřít notes, když se ke mně naklonil Matt Sloan a vytrhl mi fotku z kroužků.

„Co děláš!“ zaprotestoval jsem.

Sloan si prohlédl obrázek a vyvalil oči. „No páni, Jacksonové. Kdo to je? Snad to *není* tvoje –“

„Vrať mi to!“ Uši mi hořely.

Sloan podal fotku svým hnusným kámošům, kteří se začali řehtat a cupovat ji na kousky. Byli cizí, museli tu být na návštěvě, protože všichni měli připíchnuté ty pitomé štítky z přijímací kanceláře s nápisem AHOJ! JMENUJU SE: ... Museli mít taky dost nemožný smysl pro humor, protože si tam vyplnili blbiny jako MORKOCUC, LEBKOŽROUT a KŘUPAN. Tak se přece nikdo nejmenuje.

„Tihle kluci sem příští rok nastoupí,“ pochlubil se Sloan, jako by mě to mělo vyděsit. „Vsadím se, že oni *mají* prachy na školu, ne jako ten tvůj imbecilní kámoš.“

„On *není* imbecilní.“ Musel jsem se vážně, vážně moc snažit, abych Sloana nepraštil přímo mezi oči.

„Ty jsi ale chudinka, Jacksonové. Dobře, že ti příští hodinu to utrpení zkrátím.“

Jeho obří kamarádi mezitím žvýkali moji fotku. Chtěl jsem se do nich pustit, ale měl jsem přísné rozkazy od Cheiróna, abych si nikdy nevylíval vztek na normálních smrtelnících, i když budou úplně protivní. Boj jsem si musel šetřit na nestvůry.

A stejně, něco ve mně si pomyslelo, kdyby tak Sloan věděl, kdo jsem doopravdy...

Zazvonil zvonek.

Když jsme s Tysonem odcházeli ze třídy, zašeptal nějaký dívčí hlas. „Percy!“

Rozhlédl jsem se po chodbě se skříňkami, ale nikdo si mě nevšímal. Stejně by mě žádná holka z Meriwetheru ani za nic neoslovila.

Než jsem měl čas se rozmyslet, jestli se mi to jenom zdálo, nebo ne, nahnul se dav lidí do tělocvičny a nás s Tysonem strhl s sebou. Čekal nás tělocvik. Náš učitel nám slíbil zápas ve vybijené a Matt Sloan mi slíbil, že mě zabije.

Cvičební úbor na akademii Meriwether byly jasně modré trenky a batikovaná trička. Naštěstí jsme většinou cvičili vevnitř, takže jsme nemuseli pobíhat po Manhattanu jako banda nováčků z výcvikového tábora pro hipíky.

Bleskově jsem se v šatně převlékl, protože jsem se nechtěl otravovat se Sloanem. Už jsem byl na odchodu, když na mě Tyson zavolał: „Percy?“

Ještě nebyl převlečený. Přeslapoval u dveří do posilovny a svíral cvičební úbor. „Mohl bys... hm...“

„Jo. Jasně.“ Snažil jsem se to neříct našťvaně. „Jo, jasně, člověče.“

Tyson zmizel do posilovny. Hlídal jsem přede dveřmi, než se převlékne. Případalo mi to dost trapné, ale prosil mě o to skoro pokaždé. Zřejmě proto, že byl po celém těle chlupatý a na zádech měl divné jizvy. Nikdy jsem neměl odvahu se ho na ně zeptat.

Každopádně, dost tvrdě jsem se poučil o tom, že když si někdo z Tysona utahuje při převlékání, rozčilí se a začne vytrhávat dvířka od skříněk.

Když jsme vešli do tělocvičny, tělocvikář Nunley seděl za svým stolem a četl si časopis *Sports Illustrated*. Nunleyovi bylo asi tak milion roků, měl bifokální brýle a mastnou vlnu šedých vlasů a byl bezzubý. Připomínal mi Orákulum v Táboře polokrevných – což byla seschlá mumie –, až na to, že se o moc míň hýbal a nikdy nechrlil zelený kouř. No, aspoň jsem ho při tom zatím neviděl.

Matt Sloan se zeptal: „Trenére, můžu být kapitánem?“

„Co?“ Nunley vzhlédl od časopisu. „Jo,“ zamumlal. „Mm-hmm.“

Sloan se zašklebil a začal si vybírat hráče. Udělal ze mě kapitána druhého týmu, ale bylo úplně fuk, koho jsem si vybral, protože všichni sportovci a oblíbenci se přesunuli ke Sloanovi. A ta skupina cizích kluků taky.

Já měl na své straně Tysona, počítačového cvoka Coreye Bailera, matematického génia Rádže Mandaliho a půl tuctu dalších kluků, které Sloan a jeho banda vždycyky trápili. Normálně by mi úplně stačil Tyson – sám se vyrovnal půlce týmu –, ale ti hosté ve Sloanově družstvu byli skoro stejně velcí a vypadali silní jako on a bylo jich šest.

Matt Sloan vysypal doprostřed tělocvičny koš plný míčů.

„Smrad,“ zamumlal Tyson. „Divný smrad.“

Podíval jsem se na něj. „Jaký divný smrad?“ zeptal jsem se, protože jsem sotva mohl počítat s tím, že mluví o sobě.

„To oni.“ Tyson ukázal na Sloanovy nové kamarády. „Divně smrdí.“

Ti návštěvníci křupali klouby na rukách a měřili si nás, jako by se blížil masakr. Musel jsem pořád přemýšlet, odkud asi přišli. Odněkud, kde krmí děti syrovým masem a mlátí je holemi.

Sloan zapískal na trenérovu píšťalku a hra začala. Sloanův tým se rozběhl ke středové čáře. Rádž Mandali na mé straně vykřikl něco urdsky, snad „Musím čurat!“, a rozběhl se k východu. Corey Bailer se pokusil zalézt za rohož u zdi a schovat se. Zbytek mého týmu se ustrašeně krčil a snažil se nevypadat jako vhodný cíl.

„Tysone,“ zavolal jsem. „Pojďme –“

Míč mě praštil do břicha. Tvrdě jsem dosedl na zadek doprostřed tělocvičny. Druhý tým se rozřehnal.

Viděl jsem rozmazaně. Připadalo mi, že si ze mě udělala boxovací pytel nějaká gorila. Nechtělo se mi věřit, že by někdo dokázal tak tvrdě hodit.

Tyson zaječel: „Percy, skrč se!“

Převalil jsem se a kolem ucha mi rychlostí světla prosvítl další míč.

Práááásk!

Zasáhl rohož na zdi a Corey Bailer vyjel.

„Hej!“ zařval jsem na Sloanův tým. „Takhle někoho zabijete!“

Návštěvník jménem Křupan se na mě ďábelsky zašklebil. Vypadal teď jaksi větší... dokonce vyšší než Tyson. Pod tričkem se mu napínaly bicepsy. „To taky doufám, Persee Jacksone! To doufám!“

Oslovil mě tak, že mi z toho přešel mráz po zádech. Nikdo mi neříkal Persee kromě těch, kteří věděli, kdo doopravdy jsem. A to byli kamarádi... a nepřátelé.

Co to říkal Tyson? *Divně smrdí.*

Nestvůry.

Ti cizí kluci kolem Matta Sloana se zvětšovali. Už to nebyly děti. Byli to dvouapůlmetroví obři se šíleným pohledem, špičatými zuby a chlupatými pažemi, potetovanými hady a tanečnicemi hula a valentinskými srdci.

Matt Sloan pustil míč. „Tak moment! Vy nejste z Detroitu! Kdo...“

Ostatní kluci z jeho týmu začali ječet a couvat k východu, ale obr jménem Morkocuc s vražednou přesností hodil míč. Ten prosvítl kolem Rádže Mandaliho, zrovna když se chystal zmizet, pak narazil do dveří a nějakým kouzlem je zamkl. Rádž a pár dalších kluků do nich zoufale bušili, ale dveře se ani nepohnuly.

„Pusťte je ven!“ ječel jsem na ty obry.

Ten, co se jmenoval Křupan, na mě zavrčel. Na bicipsu měl vytetováno: *K. miluje dětičky.* „Pustit naše chutná soustíčka? To ne, synu boha moře. My, Laistrygonové, nehrajeme jen o tvoji smrt. Chceme oběd!“

Mávl rukou, a na středové čáře se objevila další dávka

míčů – ale tyhle nebyly z červené gumy. Byly bronzové, velké jako dělové koule, děrované jako míčky na florbal, a z těch děr vycházely plameny. Musely být rozžhavené, ale obři je brali holýma rukama.

„Trenéře!“ vykřikl jsem.

Nunley ospale vzhlédl, ale pokud na té vybíjené viděl něco nenormálního, nechal to plavat. To je ten problém se smrtelníky. Vidění jim zahaluje kouzelná síla zvaná mlha, která kryje opravdový vzhled nestvůr a bohů, takže smrtelníci vidí jenom to, co dokážou pochopit. Trenér možná viděl pár osmáků, kteří jako obvykle drtí mladší kluky. Ostatní kluci nejspíš viděli, jak se banda Matta Sloana chystá rozhazovat zápalné lahve. (Nebylo by to poprvé.) V každém případě jsem byl přesvědčený o tom, že si nikdo jiný neuvědomuje, o co jde – že tu čelíme opravdovým lidožravým krvežíznivým nestvůrám.

„Jo. Mm-hmm,“ zamumlal tělocvikář. „Hrajte slušně, chlapi.“

A vrátil se zas ke svému časopisu.

Obr jménem Lebkožrout hodil míč. Odskočil jsem na bok a žhavá bronzová koule se mi prořítila kolem ramene.

„Corey!“ vykřikl jsem.

Tyson ho vytáhl zpoza zíněnký zrovna ve chvíli, kdy na ní ta koule vybuchla a proměnila ji na kouřící cucky.

„Utečte!“ nakázal jsem svým spoluhráčům. „Druhým východem!“

Rozběhli se k šatně, ale Křupan znovu máchl rukou, a i tyhle dveře se zabouchly.

„Nikdo neodejde, dokud nebudeš ze hry!“ zaburácel Křupan. „A nebudeš ze hry, dokud tě nesníme!“

Odpálil svůj kulový blesk. Moji spoluhráči se rozprchli a koule vypálila kráter do podlahy tělocvičny.

Sáhl jsem pro kouzelné pero, které vždycky nosím v kapse, ale pak mi došlo, že mám na sobě cvičební trenky. Neměl jsem *žádné* kapsy. Anaklusmos jsem měl zastrčený do džínů ve skřínce v šatně. A šatna byla zavřená. Byl jsem úplně bezbranný.

Svištěla na mě další ohnivá koule. Tyson mě odstrčil z cesty, ale výbuch mě stejně srazil na zem. Zjistil jsem, že ležím roztažený na podlaze tělocvičny, omráčený kouřem, batikované tričko poseté syčícími dírkami. Zpoza středové čáry na mě hladově shlíželi dva obři.

„Maso!“ zařvali. „Maso hrdiny na oběd!“ Oba zamířili.

„Percy potřebuje pomoci!“ vyjekl Tyson a skočil přede mě, zrovna když ti dva odpálili míče.

„Tyson!“ vykřikl jsem, ale bylo pozdě.

Oba míče ho zasáhly... ale ne... chytil je. Ten neohrabaný Tyson, který srážel laboratorní zkumavky a pravidelně lámal prolézačky na hřišti, nějak chytil ty dva žhavé kovové míče, které se na něj řítily rychlostí milionů mil za hodinu. Odrazil je zpátky na jejich zaskočené majitele a ti jen zavřeštěli: „TO NEEEE!“, když jim bronzové koule explodovaly na hrudi.

Obři se rozpadli na dva sloupy plamenů – prima, tím se potvrdilo, že to vážně byly nestvůry. Nestvůry neumírají. Jenom se rozptýlí na kouř a prach, čímž ušetří hrdinům spoustu práce s úklidem po boji.

„Bratři moji!“ zabědoval kanibal Křupan. Napnul svaly a jeho vytetované *dětičky* se zavlnily. „Za to mi zaplatíš!“

„Tyson!“ zakřičel jsem. „Dávej pozor!“

Hnala se na nás další kometa. Tyson ji taktak stačil srazit stranou. Proletěla učiteli Nunleyovi přímo nad hlavou a přistála za bariérou pro diváky s mohutným PRÁÁÁSK!

Kluci pobíhali kolem a ječeli, snažili se vyhybat žhnoucím kráterům v podlaze. Jiní bušili na dveře a volali o pomoc. Sám Sloan stál zkoprnělý strachem uprostřed hřiště a nevěřícně zíral, jak kolem něj létají vražedné míče.

Trenér Nunley pořád nic neviděl. Poťukal si na naslouchátko, jako by mu ho ty exploze nějak rušily, ale dál upíral oči do časopisu.

Ten randál musela slyšet celá škola. Ředitel, policie, někdo nám jistě přijde na pomoc.

„Vítězství bude naše!“ zaburácel kanibal Křupan. „Pochutnáme si na vašich kostech!“

Chtěl jsem mu říct, že tu vybíjenou bere nějak vážně, ale než jsem to stačil udělat, zvedl další kouli. Zbylí tři obři ho napodobili.

Věděl jsem, že jsme mrtví. Tyson nedokáže odrazit všechny míče najednou. Ruce *musel* mít hrozivě popálené od toho, jak blokoval tu první palbu. Bez mého meče...

Dostal jsem bláznivý nápad.

Rozběhl jsem se k šatně.

„Zmizte!“ nakázal jsem svým spoluhráčům. „Zmizte od těch dveří.“

Za mnou se ozvaly výbuchy. Tyson odrazil dva míče zpátky na jejich majitele a rozprášil je na popel.

Takže zbývali ještě dva obři.

Třetí koule se valila přímo na mě. Přinutil jsem se počkat – jednadvacet, jednadvacet – a pak jsem se vrhl na bok a žhavá koule zdemolovala dveře do šatny.

Jasně, čekal jsem, že puch, který se drží skoro ve všech chlapeckých šatnách, stačí na pořádnou explozi, takže mě nepřekvapilo, když planoucí míč způsobil mohutné PRÁÁÁSK!

Stěna se rozpadla. Po celé tělocvičně přšela dvířka skříněk, ponožky, suspenzory a další nechutně špinavé osobní věci.

Obrátil jsem se právě včas, abych viděl, jak Tyson praštil Lebkožrouta do obličeje. Obr se zhroutil. Ale ten poslední gigant, Křupan, si moudře držel míč a čekal na příležitost. Jakmile se k němu Tyson obrátil, hodil.

„Ne!“ zaječel jsem.

Koule udeřila Tysona přímo do prsou. Přeletěl přes celé hřiště a narazil do zadní stěny. Ta praskla, její kus se na něj zřítíl a odhalil díru, vedoucí přímo na Church Street. Netušil jsem, jak to mohl Tyson přežít, ale vypadal jenom omráčený. U nohou mu kouřila bronzová koule. Tyson se ji pokusil zvednout, ale jak byl omámený, zhroutil se dozadu do hromady tvárníc.

„Sláva!“ radoval se Křupan. „Zbyl jsem poslední ve hře! Budu mít spoustu masa! Přinesu i domů dětičkám!“

Sebral další míč a namířil ho na Tysona.

„Přestaň!“ vykřikl jsem. „Ty chceš přece mě!“

Obr se zašklebil. „Chceš umřít první, mladý hrdino?“
Musel jsem něco udělat. Můj meč tady někde musel být.

Pak jsem zahlédl svoje džíny v kouřící hromadě oblečení přímo u obrových nohou. Kdybych se tam tak dokázal dostat... věděl jsem, že to nemá cenu, ale stejně jsem vyrazil.

Obr se zachechtal. „Blíží se mi oběd.“ Napráhl ruku, aby hodil kouli. Připravil jsem se na smrt.

Zničehonic to obří tělo ztuhlo. Škodolibá radost v jeho tváři se proměnila ve výraz překvapení. Přesně v místech, kde by měl mít pupek, se mu rozervalo tričko a vyrostlo z něj něco jako roh. Ne, roh to nebyl – byl to lesklý hrot čepele.

Míč mu vypadl z ruky. Netvor zíral dolů na nůž, který ho právě zezadu probodl.

Zamumlal: „Au,“ a rozprskl se do mraku zeleného plamene. Počítal jsem, že to dětičky asi dost rozhodí.

V tom kouři stála moje kamarádka Annabeth. Tvář měla špinavou a poškrábanou. Přes rameno jí visel otrhaný batoh, baseballovou čepici měla vraženou do kapsy, v ruce bronzový nůž a v očích šedých jako bouřka divoký výraz, jako by ji zrovna tisíc mil pronásledovaly přízraky.

Matt Sloan, který tam celou dobu stál zaražený, konečně přišel k sobě. Zamrkal na Annabeth, jako by si ji matně vybavil z fotky v mém notesu. „To je ta holka... To je ta holka –“

Annabeth ho praštila do nosu a uzemnila ho. „A ty,“ poradila mu, „nech mého kamaráda na pokoji.“